

FRATERNITÀ DI COMUNIONE E LIBERAZIONE

associazione di diritto pontificio civilmente riconosciuta

Uffici: Via De Notaris, 50 - 20128 Milano - e-mail: clfrat@comunioneliberazione.org

Milano, 12 ožujka 2020

Predragi prijatelji,

Iako još nema odredbi vlasti za travanj, sadašnje izvanredno stanje u zdravstvu i problemi koji su povezani uz organizaciju naših susreta prisiljavaju nas da otkazemo sve sastanke koji se obično održavaju u ovom periodu godine: Duhovne vježbe Bratstva i radnika, trodnevje Studentske mladosti, važne trenutke Svetog tjedna CLU, križni put, školu zajednice 1 travnja koju je moguće izravno pratiti.

Ta odluka nametnuta izvanrednim stanjem, ne uklanja podmuklu prisutnost korona virusa među nama, niti ublažuje izazov koji on predstavlja; ne dopušta nam da okrenemo lice na drugu stranu kao da nas se to ne tiče. Htjeli ili ne htjeli, tiče nas se svih. I svima nam je zajedničko pitanje: kako kao ljudi živjeti ovu okolnost?

U tim prilikama - kojih nas Misterij ne štedi - možemo jasnije shvatiti milost karizme, provjeravajući njezinu sposobnost da nam omogući da se suočimo s onim što se događa. »Jedini uvjet da budemo stalno istinski religiozni jest da uvijek živimo intenzivno stvarnost« (*Religiozni smisao*, Verbum, Split 2002, str. 184), govorio nam je don Giussani. U takvom poimanju religioznosti shvaćamo da je svaka okolnost poziv. »Živjeti život kao poziv znači težiti Misteriju kroz okolnosti kroz koje nas Misterij vodi, odgovarajući na njih. [...] Poziv je u tome da koračamo prema sudbini prihvaćajući okolnosti kroz koje nas Misterij vodi« (*Realtà e giovinezza, La Sfida – Stvarnost i mladost – Izazov*, Rizzoli, Milano 2018, str. 65). Don Giussani je bio svjestan vrtoglavice koju to donosi u čovjekov život: »Čovjek, racionalni život čovjeka, morao bi u trenutku, u svakom trenutku „visiti“ o ovom tako promjenljivom, tako slučajnom znaku kao što su okolnosti kroz koje me nepoznati „gospodar“ vuče, privlači svom naumu. Morao bih reći „da“ svakom trenutku, iako ništa ne razumijem, morao bih jednostavno prionuti uz pritisak okolnosti. To je položaj koji izaziva vrtoglavicu« (*Religiozni smisao, op cit., str. 225-226*).

Teško je naći primjereniji izraz od ovoga da opiše situaciju u kojoj se nalazimo kad se doista suočimo s onim što se događa: vrtoglavo «u svakom trenutku visimo o ovom tako promjenljivom, tako slučajnom znaku kao što su okolnosti«. Pa ipak to je jedini racionalni stav, jer upravo kroz okolnosti nas prisutnost Misterija, tog »nepoznatog „gospodara“«, poziva, privlači svom naumu, punini života.

Ali »razum u svojoj nestrpljivosti ne prihvaća da postoji samo jedan znak koji vodi tom Nepoznom, znak tako nejasan, tako taman i maglovit, naizgled tako slučajan kao što je slijed okolnosti: slijediti ga isto je kao prepustiti se bujici rijeke da nas nosi tamo-amo« (*Religiozni smisao, op. cit., str. 226*). U ovim tjednima svatko će moći vidjeti kakav stav u njemu prevlada: je li spreman prionuti uz znak Misterija, slijediti izazov stvarnosti, ili će dopustiti da ga privuče bilo kakvo „rješenje“, prijedlog, tumačenje, samo da zaboravi taj izazov, izbjegne tu vrtoglavicu. Svatko od nas će potom moći provjeriti stvarnu vrijednost „rješenja“ u kojima je tražio utočište.

FRATERNITÀ DI COMUNIONE E LIBERAZIONE

Kako možemo pratiti jedni druge u ovoj teškoj prilici? Kakvo nam društvo doista treba? Koliko puta tražimo odgovor zaboravljajući događaj koji nas je dosegao, svodeći ga na krug odnosa koji nas štiti od šoka onoga što se događa, koji nas štedi od izazova okolnosti umjesto da nas potiče da ga živimo! Ali u trenucima kao ovom kroz koji prolazimo, a u kojima se život neizbježno nameće sa svom svojom snagom, očitije nego ikada, takvo društvo ne može odgovoriti.

Jedan moj mladi prijatelj je diplomirao i započeo novi život. Stoga se ne možemo vidati tako često kao kad je bio na univerzitetu. Nedavno mi se tužio zbog toga. Podsjetio sam ga na odlomak evanđelja. Jednog dana dok su učenici bili s Isusom u lađi primijetili su da su zaboravili kupiti kruh. Unatoč tome što su bili svjedoci dva neizrecivo velika čuda – dva umnažanja kruhova kao što se u povijesti nikada nije dogodilo – počeli su se svađati prigovarajući jedan drugome da su zaboravili kruh. Skrenuo sam pozornost svom prijatelju da je Isus bio pored njih, u lađi! A oni su se nastavljali tužiti! Problem nije bio da su bili sami, jer Isus je bio s njima, ali za njih *kao da nije bio*. Raspravljali su među sobom da nemaju kruha! Kako bi im pokazao u čemu je problem Isus nije učinio još jedno čudo. Čemu bi, nakon svih čuda koje su vidjeli, služilo još jedno? Kako im Isus pomaže? Obraća im se s tri pitanja: »Koliko je kruhova ostalo nakon prvog umnažanja?« Potom: »Koliko ih je ostalo nakon drugog?« I na kraju »I još ne razumijete?« (usp. Mk 8, 19-21). Kako je dragocjena pomoć koju Isus pruža svojim prijateljima ne štedeći ih pitanja! Ne dodaje tumačenja, ne čini druga čuda, već ih potiče da gledajući vlastito iskustvo koriste razum do kraja, kako bi shvatili koga su sreli („s njima je bio gospodar pekare!“). Razlog da nisu razumjeli nije zato što su bili sami ili što nisu raspolagali dovoljnim brojem podataka, već jer nisu koristili dobro razum. Isus se naime, u mnogim, i dramatičnim prilikama, njima objavio preko mnogih znakova u kojima su oni vidjeli izuzetan odgovor, koji je konačno odgovarao na potrebe njihova srca, na njihove ljudske potrebe i potrebe drugih ljudi; ali oni još uvijek nisu razumjeli tko je on, onim priznanjem koje se naziva vjera i koje »procvjeta na «krajnjoj granici dinamike razuma kao plod milosti uz koji čovjek svojom slobodom pristane«. (*Utirati tragove u povijesti svijeta*, 34).

Isus koristi svaku okolnost da svojim učenicima pokaže način na koji On doživljava svaki događaj, bilo da je nepredviđen ili čak bolan, kako bi iskusili da Njegova prisutnost, odnos s Njime - vjera – odgovara na potrebe života. »Sadržaj vjere – Bog je postao čovjek, Isus Krist koji je umro i uskrsnuo – koji izlazi na vidjelo u susretu, stoga u određenom trenutku povijesti, ujedinjuje sve trenutke i sve aspekte te povijesti; oni su kao vrtlogom uvučeni u taj susret i treba im prilaziti polazeći s tog novog gledišta; znači s ljubavlju koja iz njega zrači, prema koristi koju on donosi za moju sudbinu i sudbinu čovječanstva« (*Utirati tragove u povijesti svijeta str. 30-31.*) Ako susret s Njime za nas ne postane poput vrtloga koji privlači sve trenutke i sve aspekte života, bit ćemo izgubljeni pred svime što je nepredviđeno, pred svakom novom neprilikom.

Tako, okolnost za okolnosti, u stalnom iskustvu da nam neočekivano „odgovara“, »susret zbog svoje sveobuhvatne naravi s vremenom postaje [istaknimo: s vremenom] istinski oblik svakog odnosa, pogled kojim gledam prirodu, sebe, druge i cijelu stvarnost. Ako je neki susret sveobuhvatan on ne postaje sa, o sredina odnosa, već i oblik svakog odnosa; on ne samo da gradi zajednicu kao mjesto odnosa, već određuje i sam oblik kojim se ti odnosi shvaćaju i žive« (*Utirati tragove u povijesti svijeta*, str. 31).

FRATERNITÀ DI COMUNIONE E LIBERAZIONE

Na ovoj razini problema – prepoznavanja sveobuhvatne prirode susreta, koji postaje pravi oblik svakog odnosa – u pomoć nam dolaze osobe koje su istinski „prijatelji“, koje nam svjedoče put koji nam omogućava da živimo situaciju poput ove sadašnje. Prisutnosti koje ne odlučujemo mi, tako izvanredne – iako unutar okolnosti koje svi živimo – koje nas ostavljaju bez riječi, u tišini. „Odjednom sam katapultirana u rov. Kao da smo u ratu. Moja se svakodnevnica na poslu i obiteljska u jedan dan promijenila. Od liječnice, majke, žene sada spavam u izolaciji, odvojena od muža, ne vidim djecu već dva tjedna, ne mogu imati izravan kontakt sa pacijentima. Između mene i mojih bolesnika je maska i zaštitno odijelo. Često su to starije osobe koje ovaj trenutak proživljavaju same. Boje se. Umiru sami. Rodbina je u izolaciji kod kuće i ne mogu posjetiti svoje niti brinuti o njima te ih ja usred noći zovem i obavještavam ih o smrti njihovih članova obitelji: između nas je telefon. Što ja ljudski mogu za njih učiniti, kao kršćanka? Ulazim na odjel i tražim osmijeh i zagrljaj medicinske sestre koja mi je prijateljica: u ovih trenucima izolacije osjećam potrebu za fizičkom bliskošću. I mogu zagrliti samo njih. Pred svime što se događa pomaže mi pročitati ponovno, svaki dan, Carronovo pismo u Corriere della Sera („Evo kako u poteškoćama učimo pobijediti strah“, 1.3.2020.,str.32), pomaže mi da se vratim otvorenom stavu i da se pitam što na kraju odolijeva. Pozvana sam prepoznati bitno, istinu. Potom je tu cijeli put na Školi zajednice: kušnja je način na koji vjera može rasti ako se sloboda živi pred Prisutnošću koja od nas traži sve. To je vrtoglava pozicija. Moramo se prepustiti i prihvatiti taj rizik. Sigurnost koja podupire naš život je povezanost i potreban je put da dođemo do te sigurnosti. Okolnosti su nam dane da mu postanemo privrženiji, zove nas na tajnovit način. Vjera je imati povjerenja da nas On zove. „Samo onda kada vlada utemeljena nada možemo se suočiti sa okolnostima a da ne pobjegnemo.“ Sada smo više nego ikada pozvani da odgovorimo Njemu koji nas zove na tajnovit način. Ova sigurnost je ono što mogu dati mojim bolesnicima i njihovoj rodbini, osim medicinske skrbi.

Ovo je izazov pred kojim se nalazi svatko od nas. U ovom trenutku, u kojemu ništavilo uzima maha, prepoznati Krista i naše „da“ Njemu, i u izolaciji u kojoj bi se svatko od nas mogao naći, već je doprinos spasenju svakog čovjeka danas, a to prethodi svakom iako legitimnom pokušaju da budemo jedni drugima blizu, u granicama dopuštenog. Ništa nije hitnije od te svijesti sebe.

Iako ne ćemo moći imati Vježbe Bratstva, ništa nam ne brani da nastavimo naš put kako bi rasli u sigurnosti, onoj „utemeljenoj nadi“ koja nam je neophodna da bi živjeli u ovim okolnostima. Zato vam prosljeđujem pitanje o kojem sam razmišljao pripremajući Vježbe, a koje nikad nije bilo prikladnije situaciji: „Što nas može istrgnuti iz ništavila?“

Svi smo vidjeli koliko je bilo korisno pitanje koje sam vam poslao prošle godine da bi bili pozorni i svjesni iskustva koje smo doživjeli. Ove godine može biti još presudnije. Pozivam zato one koji žele da pošalju svoj doprinos na: comunicazionifrat@comunionaliberazione.org

Potom ćemo vidjeti kako svi zajedno sačuvati iskustvo koje smo proživjeli ovih sedmica koje nas čekaju, kako odgovoriti na najbolji način na pitanja koja se budu javljala. Otvoreni nepredvidivom.

FRATERNITÀ DI
COMUNIONE E LIBERAZIONE

Ovo je jedinstveno i dramatično vrijeme. Koju vrijednost sad mogu imati nama tako drage geste poput molitve Anđeo Gospodnji ujutro, u podne i navečer, Memorare prije spavanja, svakodnevni osobni i obiteljski rad na Školi zajednice, kratka molitva Veni Sancte Spiritus ujutro kad otvorimo oči i u svakom trenutku kada okolnost postane tako izazovna da moramo vapiti kako bismo se mogli suočiti s njom.

Preporučujem vam bratsku ljubav (pomoć), pazeći na potrebe koje se jave među nama, budimo jedni drugima blizu koliko možemo, koristeći sve mogućnosti koje nam tehnologija danas pruža.

Na kraju, kao što nas je pozvao papa Franjo, „nastavimo moliti za oboljele, za zdravstvene djelatnike i za mnoge koji pate zbog ove epidemije“.

Grlim vas svakog pojedinačno u ovoj Korizmi tako odlučujućoj za naše obraćenje Kristu koji je pobijedio smrt. Pratimo jedni druge, puštajući da nas izazovu vremena u kojima živimo, da ne propustimo priliku koju je Misterij za nas pripremio.

Vaš

Don Julián Carrón